

tenger lila medúzákkal

napról napra vonzóbbak tévedéseim
egyre ritkábban hozom fel az életet ellenérvként
és egyre gyakrabban lesznek
a selejtekből csapágyak
ábrándjaim kattogó masináihoz

lehetnék például
buddha seggén a szemölcs

kis metronóm a halánték ereiben
míg egy jól koreografált fénytorna
előkeresi a képeket

folyékony pixelek kockázatmentes erekciója
látványtervek nudista kőszobrokkal

majd a jelek észrevétlenül haladó
surranása az üvegszálaban
épp az egyik bach-szonáta
nullásai meg egyesei

néha egy-egy sercenés
a vers mint a közvetlenség
lángoló rákfenéje

szomszédom erkélyéről
búskomoran sorjáznak
a nikotinos füstjelek

én meg lila medúzák ihlette
költői távolságból
zöld tengert színezek

hallani szeretném...

minden szépség mélyén van valami embertelen (camus)

hallani szeretném az ágyad melletti könyvkupac halk mocorgásait neszezését miközben te vetkőzöl ahogy megrebben egy két betű és elpirul te nem gondolsz meztelenségedre és nem remegsz a gyönyörűségtől mint pizsamád mikor válladra érkezik és ájulással flörtöl a mintázatot gyakori ismétlődése teszi azzá ami a nyelvet jelentéstelivé a szülők és más nénik gügyögése az első évek letisztult még be nem fásult szürrealitásában annak ismétlődő szakadéka hogy te esténként így vedlesz át egyik formádból a másik megvalósulásba érthetővé teszi könyveid számára a vonzalom szükségességét és labirintusainak jégvirágos üvegfalait ha hallhatnám sutogásukat megtanulnék remény nélkül vágyakozni és a távolsággal együtt is elfogadni meztelenségedet

manifesto

matrózok akasztófái
idézik a változás szelét

mosdjuk le axiómáinkat –
tökéletes oldószert az óceán

a sötét mély bizonyossága
szemlélteti az érvek nevetségességét

légből kapott civilizációnk
haláláért fohászknak a látók

áldott legyen a gyűlölet
mely elferdíti hazugságainkat